

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Puritatea în cele 3 lumi

Conferința din 28.08.1966 (Bonfin)

Conferință improvizată

Dragii mei, am început zilele acestea să vă spun câteva cuvinte despre puritate: puritatea în planul fizic, în planul astral și în planul mental. Desigur, eu nu v-am spus totul, mai există încă multe de spus.

În limba franceză atunci când se vorbește despre puritate în planul fizic, adică despre corp, despre haine, despre obiecte, se spune: curat, curățenie. În cazul planului fizic nu se vorbește despre puritate. Puritatea corespunde unui domeniu superior, cel al inimii, al sentimentelor, al emoțiilor. Puritatea și curățenia sunt două lucruri complet diferite: putem fi curați fără să fim puri, și putem fi puri fără să fim curați. De exemplu, înțelepții și yoghinii din India sunt de o mare puritate în gândurile și sentimentele lor, dar în exterior, oh Doamne, nu se poate spune că sunt mereu curați. În vreme ce, dimpotrivă, mulți europeni se spală în fiecare zi și chiar de mai multe ori pe zi, dar în interior nu sunt puri. Priviți o pisică: nu veți întâlni un animal mai curat ca pisica, dar ea nu este pură. Nu este fiindcă se gândește numai la șoareci pe care îi înghite cu pielea și cu intestinele. De altfel, mulți oameni se aseamănă cu pisicile !... Dar voi știți deja toate aceste lucruri.

Dacă dorim acum să mergem puțin mai sus pentru a exprima puritatea în planul mental, în planul gândurilor, vom întâlni cuvintele: sfânt, sfințenie. Serafimii pe care Ioan i-a contemplat lângă tronul Domnului nu cântau: “Domnul este curat, Domnul este curat !”; sau: “El este pur, este pur...”. Nu, ei repetau: “Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu Atotțiitorul”. Gândul este domeniul intențiilor, al cauzelor, al scopurilor; deci, atunci când o ființă a ajuns la o mare inteligență, la o mare lumină, când scopul ei este să împlinească proiectele Domnului, voința Domnului, în acel moment ea se sfințește.

Întâlnim desigur și în limba ebraică termeni ce exprimă puritatea în aceste trei planuri: fizic, astral și mental. Corpul fizic este denumit “guf” și pentru el există adjectivul “țah”, adică curat. Pentru inimă, latura astrală numită “nefeș”, se spune “tam”: curat. În sfârșit, pentru “ruh”: spiritul (sau și mai sus “neșama”:

suflet divin) se spune “kadoş”: sfânt. Iar sfinţii sunt numiţi “kedoşimi”. Observaţi deci: “tah”, “tam” şi “kadoş”. Există chiar pentru “nefeş” un adjectiv mai potrivit decât “tam”, acesta fiind “tahor”. Se spune în Psalmi:

Lev tahor bara li Elohim... (Doamne, pune în mine o inimă pură...).

Ve ruah kadeşa al tiqar mi meni (şi nu-mi lua spiritul tău sfânt).

Aceleaşi corespondenţe se regăsesc cu siguranţă şi în alte limbi.

Până acum, atunci când auzeţi vorbindu-se despre puritate, o înţelegeţi într-o manieră generală, dar astăzi, atunci când mă opresc asupra cuvintelor: curăţenie, puritate, sfinţenie, acestea vă devin mai clare, nu-i așa ? În rugăciunea de duminică se spune. “Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău...”. Deci sfințit și purificat... sau spălat... sau curăţat. Sfinţenia este o formă de purificare, dar nu reprezintă puritatea planului astral. Sfinţenia este legată de lumea gândului; numele Domnului trebuie să fie sfințit în cea mai măreaţă lumină a gândului nostru.

Ideea de lumină se găseşte în sfinţenie. Aşa cum v-am mai spus, noi avem în limba bulgară termeni ce indică exact această corespondenţă. Sfântul este numit “svetia”, iar sfinţenia “svetost”. Lumina se numeşte “svetlina”, eu strălucesc: “az svetlina”, iar lumea: “svet”. Deci, sfântul nu este altceva decât o fiinţă care face să strălucească lumina ce o posedă, lumina care creează lumi. Lumina este cea care îi aduce sfinţenia. În limba franceză, cuvintele: sfânt, lumină, a străluci, lume, au rădăcini foarte diferite, în timp ce în limba bulgară, după cum aţi observat: svetia, svetost, svetlina, az svetia, svet... au aceeaşi rădăcină. Este extraordinar. În general, atunci când se vorbeşte despre un sfânt, se face referire numai la una dintre calităţile sale: puritatea sa; nu se vorbeşte despre lumina sa, ca şi cum el nu ar poseda lumină, în timp ce sfinţenia este în realitate o calitate a luminii, a luminii pure ce străluceşte în planul mental, acolo unde se află inteligenţa, înţelegerea.

Se spune: “Sfințească-se numele Tău”. Unde ? În case ? în temple ? Nu, numele Domnului trebuie sfințit în mintea noastră, în gândul nostru. Iar pentru a sfinți numele Domnului, trebuie mai întâi să-l cunoaştem, să-l înţelegem în întreaga sa măreție. Veţi spune: “Să înţelegi... să înţelegi... dar întreaga lume înţelege !”. De loc. Dacă toată lumea ar fi înţeles numele lui Dumnezeu, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Pentru că se spune: “Viața veșnică înseamnă să Te cunoaştem pe Tine, singurul, adevăratul Dumnezeu și pe Hristosul pe care l-ai trimis”. A sfinți numele Domnului înseamnă a cunoaşte toate calităţile, toate proprietăţile, toate virtuţile numelui Său pentru a putea înţelege ceea ce reprezintă El, în realitate, Spiritul său, iubirea Sa... a înţelege cum a creat El

lumea. Deci, a cunoaște numele Domnului, a sfinți numele Domnului, este o lucrare imensă, sublimă.

Există un aspect asupra căruia aș dori să aduc câteva lămuriri. V-am spus adineauri că poți să fii curat fără să fii pur și că poți fi pur fără să fii curat, acest lucru fiind adevărat; dar trebuie să adaug acum că este imposibil să devii un sfânt fără a te purifica în prealabil. Da, pentru a fi un sfânt trebuie mai întâi să fii pur.

Vă voi da o imagine. În trecut lumina se obținea cu ajutorul lămpilor cu gaz și gospodina trebuia să curețe zilnic sticla lămpii înnegrită de fum. Ei bine, puritatea înseamnă sticla curățată; iar lumina care străbate sticla reprezintă sfințenia. Iată de ce trebuie să ne purificăm: pentru ca lumina noastră să poată apărea la exterior. Scânteia se află în fiecare dintre noi, dar ea nu se poate manifesta fiindcă sticla nu este curățată. Totul este conținut în această imagine. Atunci când omul va fi pur, sfințenia se va putea manifesta în el. Puritatea nu este decât o condiție, în timp ce sfințenia este un scop. Omul este pur atunci când sufletul se manifestă prin inima sa; omul devine sfânt atunci când spiritul se manifestă prin intelectul său.

Sfințenia vine din înalt, ea vine de la Dumnezeu, iar puritatea vine de jos, din locul în care omul are posibilitatea de a alege și a curăța lucrurile. Ce se va întâmpla dacă veți turna apă curată într-un vas murdar ?... Ambrozia vine de la Dumnezeu, dar creierul nostru, inima noastră, întreaga noastră ființă este recipientul pe care trebuie să îl curățăm pentru a primi această ambrozie. Spuneți: “Eu ofer de multă vreme vasul meu Domnului”. Dar Domnul vă răspunde: “Atât timp cât nu ți-ai curățat vasul nu voi vărsa nimic înăuntrul tău”. Oamenii întind adesea Cerului niște vase neverosimile, și uneori (vă rog să mă scuzați !) o oală de noapte. De aceea ființele din înalt își spun: “Dacă vom turna ambrozie în vasul său, ea îi va face rău acestui om”. Adesea ființele din înalt ne lasă neîmpliniți tocmai pentru a ne găsi în siguranță.

Dragii mei, această problemă este foarte importantă și trebuie să reflectați la ea. Sfințenia vine de la Dumnezeu, iar puritatea nu poate veni decât de la noi înșine, noi trebuie să o creăm și să o introducem în ființa noastră. Sfințenia vine din înalt; atât timp cât Duhul Sfânt nu vine să ne viziteze, nu putem deveni niște sfinți. Dar când Duhul Sfânt coboară în noi, înseamnă că suntem deja puri, și prin prezența sa el ne sfințește.

În rugăciunea de duminică se mai spune: “Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ”. Observați cuvintele “voia Ta”. De ce Inițiații doresc să împlinească voia Domnului ? Fiindcă este un act magic. Dorind din toate forțele lor să

împlinească voia Domnului, ei se leagă de El, și tocmai în această uniune ei ajung să devină puri și să se sfințească. Veți spune: “Cum așa ?... Puritatea nu are nimic de a face aici !”. Ba da, tocmai. Atunci când un om dorește să împlinească voința Domnului, ființa sa este ocupată, rezervată, închisă tuturor altor influențe, și în acel moment voințele contrare ce doresc să se folosească de el nu pot să o mai facă, fiindcă el este angajat, rezervat, ocupat, și își păstrează puritatea. Atât timp cât omul nu lucrează să împlinească voința Domnului, toate celelalte voințe vizibile și invizibile ale creaturilor elementare, ale larvelor sau chiar ale ființelor umane încearcă să se infiltreze în el pentru a-l folosi; și între toate aceste voințe contrare: vecinul, vărul, mătușa sa, soția sa etc... el se dezechilibrează complet și impuritățile pătrund în sinea sa. Da, o ființă care nu împlinește deloc voia Domnului nu poate fi nici pură, nici sfântă. Iată o revelație formidabilă pentru aceia care sunt capabili să înțeleagă !...

Veți ști deci de acum înainte că trebuie să lucrați ca să împliniți voința Domnului pentru a vă păstra puritatea, forța, libertatea. Fiindcă dacă nu sunteți ocupați de Domnul, fiți sigur că alții vă vor ocupa, și veți fi apoi la îndemâna celor mai bizare, mai interesate și anarhice voințe. Atât timp cât oamenii nu vor înțelege aceasta, atât timp cât nu vor fi servitorii Domnului, hotelul lor, casa lor, magazinul lor, adică întreaga lor ființă se va găsi în bătaia vântului, în fața tuturor vizitatorilor, tuturor nepoftiților și ei nu vor reuși niciodată să se purifice.

Vedeți, puritatea, adevărata puritate, sfințenia nu se află acolo unde o căutăm în mod obișnuit. Ea se găsește foarte sus, ea trebuie să vină din înalt. Fluviul coboară din munte, și dacă scoateți apa de la izvorul său, ea este curată, dar mai jos ea va fi mereu murdară, poluată și chiar nocivă. Pentru a bea apa curată, mergeți să o căutați foarte sus, foarte sus, acolo unde se află Domnul, iar această apă vă va spăla, vă va potoli stea, vă va însufleți, vă va face nemuritori. Iată adevărata filozofie. Dar toți aceia care predică despre puritate, despre sfințenie, au înțeles oare această legătură magică ? Este imposibil să obțineți puritatea în lumea de jos. Jos nu puteți găsi decât curățenia, și adesea mai ales murdăria.

Ce vom găsi dacă vom căuta simboluri ale purității în toate domeniile și regnurile naturii ? În cazul pământului, acestea sunt cristalul, pietrele prețioase, și mai ales diamantul; de altfel, diamantul este piatra cea mai dură. În domeniul vegetal, simbolul purității este lotusul care se naște în apă și ale cărui petale sunt de o limpezime extraordinară. Veți replica: “Dar crinul ?... dar trandafirul ?...”. Da, și crinul deopotrivă: dar trandafirul reprezintă altceva, el este mai degrabă simbolul iubirii divine. Dintre păsări, porumbelul este simbolul purității, de

aceea Duhul Sfânt a fost reprezentat sub forma unui porumbel; dar este de asemenea și mielul, cu lâna sa albă, cu blândețea, inocența, smerenia sa. În planul astral sunt îngerii, “devașii”, așa cum sunt numiți. Și urcând în mod progresiv în diferitele regnuri ale naturii, veți întâlni alte simboluri ale purității, până la Dumnezeu Însuși care este puritatea absolută, sfințenia absolută. Reflectați deci, meditați de acum înainte asupra acestei idei extraordinare că omul, discipolul, trebuie mereu să-și dorească să împlinească voința Domnului pentru a se apăra, a se purifica, a se sfinți. Altminteri, fie că dorește sau nu, va fi constrâns să împlinească alte voințe, și aceste alte voințe nu vor fi la fel de dezinteresate, la fel de pure, la fel de luminoase. Nu trebuie niciodată să te pleci ca să îndeplinești voința oamenilor așa cum o fac mulți care acceptă să se supună ordinelor unor oameni necinstiți sau criminali. Desigur, dacă voințele, proiectele, tendințele unor anumiți oameni corespund voinței Domnului, adică ei doresc fericirea omenirii, să lucreze pentru belșugul, sănătatea, frumusețea și libertatea întregii lumi, atunci să fie ascultați ! Dar dacă scopurile lor sunt personale și meschine, este mai bine ca să nu fie urmați.

Vă voi oferi acum un exemplu pentru a vă arăta că oamenii nu știu să citească în cartea naturii vii. Atunci când lăsați câteva firimituri de hrană în camera voastră sau afară, de ce apar imediat pentru a se desfăta tot soiul de insecte, de furnici, de viespi ?... Fiindcă murdăria atrage aceste gănganii. Dar dacă faceți curățenie, ele dispar ! În același mod, trebuie să știți că dacă păstrați anumite impurități în sentimentele sau gândurile voastre, ele atrag nepoftiți cărora le place să se hrănească cu aceste murdării, și de care apoi nu vă mai puteți descotorosi. Priviți: pentru că nu este nimic de făcut, chiar dacă încercați să omorâți sau să alungați insectele; atât timp cât lăsați resturi, vor fi încă gănganii, fiindcă apar mereu altele. Pentru a vă descotorosi de ele, trebuie să eliminați murdăria, și ele vor pleca să-și caute hrana în altă parte. Iar în planul astral, în planul mental unde există deopotrivă gânduri și sentimente care fermentează, care putrezesc, există aceeași lege. Trebuie deci să vă debarasați de aceste impurități și nepoftiții vor pleca.

Nu poți deveni pur atât timp cât nu înțelegi corect puritatea, adică dacă nu o studiezi în toate regiunile. Veți spune: “Dar priviți această tânără, sau acest copil, ei sunt puri”. Numai Dumnezeu poate ști dacă sunt puri... și pentru câtă vreme ! Dacă o tânără este ignorantă, ea își va pierde foarte repede puritatea fiindcă este o puritate accidentală și ea nu va ști să o păstreze datorită ignoranței sale. De aceea tineretul trebuie instruit pentru ca să știe în sfârșit ce reprezintă

puritate. Veți spune: “Da, dar nu ne este încă prea clar, nu ne-ați dat vreo definiție”. Nu vă împacentați, vă voi da și definiții; pentru moment însă eu pregătesc terenul.

Să presupunem acum că v-ați dus într-un loc unde s-au reunit oameni care aveau conversații și atitudini vulgare; atunci când reveniți vă simțiți murdari și doriți să vă spălați. După baie, vă eliberați de aceste impresii penibile și vă simțiți din nou ușurați. V-ați gândit oare să studiați ceea ce vi s-a întâmplat ? Aceste senzații trebuie să constituie tocmai obiectul vostru de studiu. Uneori credeți ca v-ați cufundat într-o mlaștină și vă simțiți cleioși ca și cum ceva s-a lipit de voi... Totul este însă curat, dar nu sunteți mulțumiți și simțiți nevoia să vă spălați. Sau dimpotrivă, fără să știți de ce, trăiți o senzație de puritate, de ușurare... V-ați gândit oare să analizați aceste stări ? Dumnezeu ne instruește totuși în acest mod, fiindcă senzațiile interioare sunt informații exacte, precise, matematice.

Veți spune: “Dar nu ne putem încrede în senzații, ele nu sunt precise, nici obiective ! Este sigur ceea ce putem vedea, ceea ce putem cântări, măsura, ceea ce păstrează mereu aceleași forme și dimensiuni, în timp ce viața psihică, viața afectivă, nu este ceva serios...”. Ei bine, vă înșelați, fiindcă există și în acest caz factori determinanți, factori absoluți în care ne putem încrede. Oamenii au înlăturat întreg domeniul vieții subiective. Dat fiind rapiditatea și subtilitatea fenomenelor psihice, negăsind încă aparate susceptibile să capteze ceea ce se întâmplă în regiunea sentimentului și a gândului, ei au lăsat acest domeniu foarte important esoteriștilor, mediumilor, Inițiatilor, și este păcat. Dar ei se vor concentra mai târziu asupra acestor aspecte și vor găsi aceeași exactitate, aceeași precizie matematică ca aceea din planul fizic.

Esențialul este viața. Deci, a te baza numai pe ceea ce este mort, înțepenit, cristalizat, sub pretextul că este mai ușor de studiat, părăsind ceea ce este viu, nu este un lucru inteligent. Mai ales că în realitate viața este aceea care ascultă de legi foarte exacte... Numai că trebuie să știm asupra cărui aspect să ne oprim pentru a-l studia. Uneori, pe Stâncă, la răsăritul soarelui, vă simțiți calmi, clari, ușurați... da, o senzație feerică, aeriană. Ei bine, analizați această senzație, fiindcă ea este o realitate, și chiar o realitate mai reală decât tot ceea ce este fizic și material. Și atunci când vă cufundați într-o mlaștină din cauza unei lecturi, a unei discuții sau a unor priviri impure, analizați deopotrivă această senzație de impuritate... Veți vedea că în lumea subiectivă, invizibilă, există deopotrivă repere absolute.

Veți spune acum: “dar cum să diferențiem ceea ce este pur de ceea ce este impur ?”. Este foarte ușor de aflat. Cineva îmi spunea într-o zi că nu poți ști niciodată ceea ce este bun sau rău, drept sau nedrept... I-am spus: “Ah, chiar nu știți ? Ei bine, iată: doriți să dați o palmă cuiva, una foarte puternică. Pălmuiți-vă mai întâi pe voi înșivă. Veți constata desigur că nu e bine. Deci, este simplu, nici pentru persoana respectivă nu va fi bine”. Cum știm, atunci când primim o palmă, că nu ne simțim bine ? Doamne, câtă lumină, câtă înțelepciune, câtă inteligență dintr-o dată !

Atunci când este vorba despre tine, vei ști mereu ceea ce este bun sau rău. Jigniți pe cineva, insultați-l, furați-l, dați-i câteva palme, și veți vedea în acel moment dacă nu vă va arăta că știe toate legile, toate regulamentele, întreaga jurisprudență. Dar dacă el face ceva altora, este curios, nu mai știe dacă este bine sau rău. Atunci când a calomniat, când a batjocorit, când s-a îndoit, a bănuțit, a criticat, a despărțit, când a împiedicat ființele să se îndrepte spre lumină, el nu știe dacă este bine sau rău. Și totuși, el putea ști foarte bine: trebuia să se pună în situația acelor ființe. Iisus a rezumat acest mare adevăr spunând: “Și precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea”. Toate legile morale sunt conținute aici.

Dar să revenim la puritate. Ce a făcut Iisus atunci când scribii au venit la el aducând cu ei pe femeia adulteră pe care vroiau să o ucidă cu pietre așa cum prescria legea lui Moise ? El s-a aplecat și a început să scrie pe pământ (nu s-a revelat niciodată până acum faptul că semnele pe care le-a trasat erau semne cabalistice), apoi a spus: “Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi asupra ei !”. Deci, numai aceia care erau puri se puteau pronunța sau critica. Iar lor le-a fost teamă, fiindcă și-au amintit că au fost amestecați mai mult sau mai puțin în tot felul de treburi necurate. Da, fiindcă ei cunoșteau sensul semnelor pe care Iisus le-a trasat (aceste semne arătau că pedeapsa va recădea apoi asupra lor dacă nu erau puri). Atunci, ei au șters-o, unul după altul, lăsându-l pe Iisus singur cu femeia. Iar Iisus i-a spus: “Femeie, unde sunt pârașii tăi ? Nu te-a osândit nici unul ? Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici eu. Mergi; de-acum să nu mai păcătuiești”. Toată lumea cunoaște această relatare, dar ea nu a fost înțeleasă. Veți spune: “Cum așa ! Dar preoții și pastorii au predicat atât de mult despre acest subiect !”. Ei da, este adevărat, s-a predicat prea mult și nu s-a înțeles.

De ce nu s-a observat faptul că numai aceia care sunt impuri îi acuză pe ceilalți de impuritate ? De ce Iisus, care era pur, nu a acuzat-o pe acea femeie ?

De aici eu trag o concluzie fantastică. Toți aceia care sunt impuri văd impuritatea peste tot și se agață de ea; în timp ce aceia care sunt puri nu se ocupă de impuritatea altora, ei au altceva de făcut. Aceia care sunt cu adevărat puri nu au deschis niciodată gura pentru a critica pe cineva pentru impuritatea sa, deși ei au acest drept; dar nu o fac fiindcă se situează deasupra acestor lucruri. Iisus avea toate drepturile de a o acuza pe acea femeie, dar nu a făcut-o fiindcă puritatea nu se ocupă de murdăria celui alt.

Aceia care sunt puri se străduiesc numai să îi purifice pe ceilalți, iar aceia care sunt impuri caută mereu să îi murdărească, să îi calomnieze. Dar nu este nobil să îi murdărești pe ceilalți ! Lăsați pe fiecare în judecata Domnului: dacă un om este impur, Cerul îi va lua frumusețea, calitățile, capacitățile sale; el va fi lipsit de toate binecuvântările; dar nu este treaba noastră să îl judecați. Iar dacă calomniați pe cineva care trăiește în puritate, orice ați face, el va deveni și mai pur, mai luminos, mai puternic, și voi veți deveni furioși spunându-vă: “Ah !... Nu reușesc, nu reușesc să îi fac rău”. Da, iată soarta tristă a celor care își inchipuie că sunt puri și pot să îi judece pe alții. Dacă o ființă este un izvor, nu o veți putea murdări; deci, în loc de a o critica, imitați-o, deveniți deopotrivă un izvor care tâșnind se purifică fără încetare.

Eu am înțeles multe lucruri de ani și ani de zile și nu mă ocup de impuritățile altora. Dimpotrivă, îi accept așa cum sunt, încerc să îi ajut, să le ofer iubirea, lumina mea, iar dacă nu au înțeles, cu atât mai rău pentru ei ! Dacă nu merg pe această cale luminoasă, ei se vor găsi mai devreme sau mai târziu într-o asemenea stare de mușcălire și putrefacție încât toată lumea va fugi de ei ținându-se de nas. Oamenii cei mai impuri sunt mereu aceia care sunt nesatisfăcuți de viață și care, în loc să lucreze pentru a realiza cel mai înalt ideal, nu se ocupă decât de ceea ce fac ceilalți, îi pândesc, îi bănuiesc și răspândesc dubii și calomniile despre ei. Tocmai aceasta înseamnă impuritatea: să fii plin de bănuieli, de gelozie, de invidie și de tot ceea ce este negativ.

Pentru a completa ceea ce v-am spus ieri, vă voi atrage atenția acum asupra unui fenomen asupra căruia nu v-ați oprit și care poate totuși să vă lămurească. De exemplu, atunci când ați băut o cafea sau o altă băutură energizantă, forțele circulă în voi, vă simțiți mai activi, mai bine dispuși, chiar și credința, speranța voastră și capacitățile voastre de înțelegere cresc. Stimularea energiei voastre nervoase a produs efecte în toate domeniile. Dar iată că altă dată ați devenit puțin anemic, apatici, vitalitatea vi s-a diminuat și întreg organismul este slăbit: gândirea nu vă este lucidă, voința este mai scăzută și vă pierdeți încrederea în voi înșivă. În exterior nu există mari schimbări, dar în interior ceva s-a diminuat

și întreaga voastră ființă este slăbită. Apoi, forța vitală revine într-o manieră sau alta, și speranța, marile proiecte, reapar.

Nu este de mirare că tinerii și toți aceia care posedă o mare vitalitate să aibă mai multă speranță, mai mult curaj, mai multă bucurie, mai multă iubire, în timp ce aceia care sunt mai vârstnici au mai puțin elan, sunt mai obosiți, mai pesimiști și pășesc triști cu capul în pământ... da, tristețe și dezolare... Când Iisus spunea: “Eu am venit ca ei să aibă viață din belșug”, înseamnă că el cunoștea cu adevărat rolul esențial al vieții. Desigur, această viață despre care vorbea Iisus nu era viața pur biologică, forța vitală. Toți oamenii posedă deja această viață, ei nu au nevoie ca Iisus să vină să le-o dea, cu atât mai mult cu cât nu această viață produce rezultate cu adevărat minunate în planul spiritual, fiindcă cu forțele care se află în stomac, în plămâni, în sex, omul nu se gândește decât să mănance, să bea, să se lupte, să se culce cu femeii etc.

Atunci când Iisus vorbea despre viață, el subînțelegea deci viața spirituală, fiindcă aceasta este adevărata viață ce ne oferă toate posibilitățile de dezvoltare. În momentul în care începeți să trăiți în acești curenți care vin direct de la Dumnezeu, deveniți nobili, fideli, înțelepți, puternici. Această viață vă va împinge mereu să vă înălțați, să proiectați peste tot lumina, speranța și iubirea. Viața spirituală este susceptibilă să trezească în om cele mai bune gânduri și sentimente, și pentru că au abandonat-o, oamenii devin din ce mai lacomi, mai primitivi, mai senzuali, mai josnici și cruzi.

Dragii mei, trebuie să căutați fără încetare cum să atingeți viața spirituală, cum să vă apropiați de ea, cum să o faceți să țâșnească... Evident, nu este ușor, fiindcă ea vine de foarte sus, și vă trebuie o întreagă instalație, “ticsită de țevi”, pentru a o capta, a o face să circule în voi și a fi fără încetare “adapați”, umezi, inspirați. Dar de îndată ce începeți să o gustați, veți înțelege care sunt avantajele de a trăi această viață.

Dacă Iisus se ruga ca discipolii săi să aibă această viață, o făcea evident pentru că aceștia nu o aveau încă. Desigur, ei posedau ceva ce se apropia de adevărata spiritualitate, dar chintesența vieții spirituale nu o aveau. Dacă Iisus le-a spus că le va trimite Duhul Sfânt, înseamnă că ei nu îl primiseră încă. Creștinii cred că apostolii erau pregătiți să primească toate revelațiile. Nu, datorită lui Iisus ei au fost în stare să o facă. Iisus a intervenit pentru ei și ei au primit această viață spirituală numită viața veșnică. Viața veșnică nu este altceva decât viața spirituală. Viața veșnică nu trebuie înțeleasă ca o infinitate de timp; nu, o singură secundă poate fi o eternitate prin calitatea ei. Viața veșnică nu este determinată de durata temporală, ci de calitatea vieții spirituale, a vieții divine.

Chiar dacă nu trebuie să trăiască o veșnicie, oamenii pot trăi viața veșnică. Viața veșnică nu a însemnat niciodată o veșnicie pe pământ, așa cum credea acea sectă în care toți își imaginau că nu vor muri vreodată. Și când mureau, era evident, un accident. Deci, toți mureau accidental și nici unul din voința lui Dumnezeu. Este curios, nu-i așa ?... Mulți creștini trăiesc în iluzie. Ei se amăgesc, este formidabil !... Și de altfel, nu sunt singurii. Există multe alte secte ce păstrează încă concepții greșite; dar într-o zi, totul va fi revizuit. Unii vor spune: “Dar, și voi, sunteți printre ei, Învățământul vostru este o sectă”. Ah ! Nu, nu ! Învățământul nostru este singurul care nu este o sectă. Într-o zi am afirmat chiar ceva foarte îndrăzneț: am spus că deocamdată chiar și Biserica catolică este o sectă pentru că ea nu acceptă anumite adevăruri universale. Da, chiar dacă cuvântul catolic înseamnă universal, Biserica Catolică este sectară. În timp ce Învățământul nostru este un Învățământ universal, și într-o bună zi va fi răspândit peste tot.

Veți spune: “Bineînțeles, pledați pentru propriile interese”. Nu este un interes, dacă ar fi așa, eu aș fi fost primul care l-ar fi părăsit de mult. Da, eu aș fi fost primul... Și știți de ce noi nu avem templu ! Pentru că ar fi fost mereu neîncăpător, limitat, fabricat cu materiale umane. Există deja un templu, singurul templu al lui Dumnezeu: întreg universul, și atunci nu este neapărat necesar să construim un alt templu. De altfel și noi suntem un mic templu, și în acesta trebuie să celebrăm slujbele. Da, noi trebuie să fim în noi înșine fără încetare în propriul nostru templu. Sunt mulți aceia care nu știu să se roage Domnului dacă nu se află într-o biserică, ca și cum Dumnezeu s-ar afla numai în biserici ! Ei nu știu să pătrundă în propriul lor templu; și totuși în Scripturi se spune: căci noi suntem Templu al Dumnezeului celui viu”.

Da, voi sunteți un templu, și trebuie să păstrați acest templu curat și pur. Dar creștinii își lasă templul murdar, plin de gunoaie și o dată pe an merg în templele construite de oameni. Ei bine, este prea puțin și nu astfel se vor transforma. Zilnic, întreaga zi, întreaga noapte, trebuie să fim în propriul templu, să nu ieșim niciodată din el, și din timp în timp să mergem în marele templu al naturii. Iată filozofia viitorului, religia viitorului. În acel moment, da, există pentru om o speranță de a se schimba, de a se transforma, pentru că el se va afla zi și noapte în templul său pentru a-l purifica, pentru a-l orna, astfel ca Dumnezeu și îngerii să vină să se instaleze în el. În timp ce acum, mergem o dată pe an pentru a aprinde o lumânare !... Dar este ridicol, este grotesc ! Și chiar o dată pe săptămână este foarte puțin.

Dragii mei, nu cereți decât viața spirituală, căci atunci când viața spirituală vă va vizita, ea va pune în mișcare toate aparatele care sunt în voi; atunci creierul vostru va gândi mai bine, inima se va bucura mai mult, voința va depăși mai bine obstacolele, corpul vostru fizic va fi mai viguros și vă veți putea îndeplini mai ușor lucrările.

V-am spus mai devreme că atunci când cineva își pierde forța vitală, el începe prin a nu mai vedea nimic, a nu mai simți, este ca mort. Totuși organele sale, facultățile sale sunt acolo; nu i s-a extirpat nimic, îi lipsește numai forța vitală. Dar iată că forța vitală revine și totul reîncepe să funcționeze. Atunci cum să nu înțelegem că la fel se întâmplă și cu forța spirituală ? Există în om centri, chakre, tot felul de instalații necunoscute; dacă ele nu funcționează, înseamnă că nu au curent, că le lipsește “benzina”, că nu există această energie spirituală. În ziua în care această energie se poate manifesta, ea va trezi ceilalți centri care nu sunt numai centri fizici ci și centri psihici, spirituali, și omul începe să perceapă existența altor entități, altor creaturi, altor puteri, altor forțe care circulă. Și câtă bogăție va exista atunci în căutările, în descoperirile sale ! Până la infinit... Și originea este energia spirituală care a venit să alimenteze totul, să declanșeze totul.

Aveți flori pe cale să se usuce, le udați și revin la viață. Sau un morcov care de mult timp este aici uscat; îl cufundați în apă și după puțin timp el redevine dur și viguros. Ce se întâmplă ?... Dumnezeu a pus o știință nemaipomenită în toate aceste fenomene minore ce se petrec în jurul nostru, dar noi nu le observăm, nu judecăm pentru a înțelege că totul este legat, de aceea nu vedem nici o semnificație la nimic. Sunteți uimiți că asemenea lucruri mici îmi vorbesc atâta ? Ei da, ele sunt slove din cartea naturii vii și eu încerc să le descifrez. Mă opresc asupra fiecărei slove și descopăr ceva extraordinar.

Iată deci viața nouă, dragii mei, și atunci când spun viața nouă nu înseamnă nimic altceva decât viața spirituală despre care vorbea Iisus. Numai în această viață spirituală întâlnim puritatea. Toți Inițiații care au reușit să se lege de Izvorul Divin cunosc puritatea; ei gustă zilnic din această puritate, mai întâi ca o senzație de ușurare, de claritate, de prospețime, fiindcă această senzație este o particularitate, o proprietate a vieții spirituale. Viața spirituală este cea care ne ne dă zi și noapte senzația de a fi curați, spălați, purificați, sfințiți.

Trebuie să știți că puritatea nu se află acolo unde o căutați. Adevărata puritate se găsește în viața divină, și vă repet, atunci când trăiți această viață divină, nimeni nu vă poate murdări. Chiar dacă sunteți împroșcați cu noroi, dacă sunteți calomniateți, nu puteți fi murdăriți. În timp ce, dacă nu trăiți viața divină, orice ați

face, vă veți simți mereu impuri, mereu murdăriți de ceva lipicios de care nu puteți să vă descotorosiți. Unii trăiesc mereu cu senzația că sunt niște păcătoși, niște criminali, și repetă: “Eu sunt blestemat... eu sunt blestemat...”. În realitate ei nu au comis nici o crimă, dar se simt impuri, se cred blestemați fiindcă viața divină nu i-a vizitat încă.

De îndată ce viața divină v-a vizitat, nimic și nimeni nu vă poate murdări fiindcă din exterior nu puteți fi murdăriți. Vă puteți murdări numai din interior. Este ceea ce vroia să spună Iisus: “Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Căci dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele”. Impuritatea vine din interior: din inimă, din dorințe, din gânduri; da, impuritatea vine din interior. Vedeți, este scris.

Un minut de meditație.